

тутакси тя е изобличила совѣсть та ти, да не докачашъ чуждо то нѣщо? Истый-ать часъ си чулъ нѣщо въ себеси, което ти е говорило: прескочи поскоро плетъ-ать, отвърши нѣколко клончета, на които има много черешы, и бѣгай! Не бойся, никой не те види, а въ градинѣ тѣ нема никой! Я погледай само какви сѣ хубави черешы! — На ли е така? — Сега самси можешъ да видишъ, що е чувственностъ и какво тя иска. Совѣсть та тя е учила, да не докачашъ чуждо то нѣщо, аѳо и да ти е теглило сърце то за него; а чувственностъ та тя е учила: да прескочишъ плетъ-ать, та да откраднишъ. Совѣсть та тя е учила на добро, а чувственностъ та тя е наговаряла на зло. Разумѣ ли сега, що е това нѣщо въ чловѣка, дето му не дава да си слуша совѣсть тѣ? — Много пѣти, ся случава, сыне, чловѣкъ въ такавъ нуждѣ, щото бы требало да излѣжи, та да ся избави. Въ такавъ случай, той чува въ себе си два гласа. Единъ му дума: излѣжи! та да ся избавишъ, и то е чувственностъ та, а други му дума: не лѣжи! това ни е слободно даго сторишъ. — Въ такавъ случай ся бори чловѣкъ самъ сѣсь себеси. — Совѣсть та иска да слу-